

Poština plačana v gotovini.

Priloga Novin.

Cena številki 1 Din.

Marijin list

**Štev. 8.
29. letnik
8. avgust 1933.**

Marijin list

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglašenja verske istine od Marijlnoga nevtopenoga poprijetja l. 1904., decembra 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani. — Vrejtuje i izdava ga z dovolenjom cerkvene oblasti: **KLEKL JOŽEF**, vp. plebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija. (Pred oblastjo odgovoren Godina Jožef CM Groblje.) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale. (Za tiskarno Janko Strnad.) Cena za skūpen naslov letno 12 Din — na posafneznoga 15 Din — v inozemstvo 40 Din, — z Novinami 100 Din. — K Marijinomi listi dobijo naročniki brezplačno Kalendar Srca Jezušovoga i knižico »Priprava na srečno smrt«, v inozemstvo pa dobijo še brezplačno »Marikin ograeček«.

Za naročnike se služi letno več jezero svetih meš.

Vredništvo i uprava M. Lista: Črensovci, Slovenska Krajina, Jugoslavija.

D a r i

Na Dom sv. Frančiška v Črensovcih so v Din darivali sledeči: Toplak Marija, Buenos Aires, v zahvalo 10; Tkalec Kata, G. Bistrica, naj se počasti sv. Anton 10; N. Ižakovci, prosi zdravje pri stvari 5; N. Beltinci, v zahvalo sv. Antoni za sprejete dobre 10; Virag Marta, Žižki, iz Francije v zahvalo za srečno potivanje i dobleno zdravje 100; Balažič Kristina, Sr. Bistrica, iz Francije v zahvalo, ka ma dobro službo i lejko Bogi služi 10; Žižek Kata, Žižki, v zahvalo sv. Antoni i pokojnim dušam na pomoč 10; Gašpar Gizela, Bridgeport 690; Od zelja dobleno 54; Cigan Ivan, Črensovci 25; N. prosi za srečen porod 10; N. prosi za zdravje 10; arenda šče za za l. 1932 Din 50; Horvat Jožef, Krško 2 Din. — Oča sirot, povrni vsem obilno. —

Odbor.

Na podporo M. Lista so darivali v Din sledeči: Zver Ivan, Ižekovci 2; Marič Bara, D. Lendava - gorice 10; Plej Marija, Črensovci 2 Din. Marija naj bo plačnica vsem. Vredništvo.

Priporočamo dobre knjige.

Veliko romanje Slovincov k Mariji Lurškoj v Rajhenburg.

Lurd mamu v Sloveniji, pa ga ne poznamo. Mimo našega Lurda brze vlaki vsaki den, jezери potniki se vozijo tü mimo, pa ne vejo, da je v Rajhenburgi edno najveličastnejših svetišč v Sloveniji, bazilika Lurške Marije. Tik pred svetovnov bojnov je bilo posvečeno to prekrasno Marijino svetišče, ki ga je za 50 letnico prikazivanja Brezmadežne v Lurdi začela graditi vsega slovenskoga lüstva lübezen do Marije. Mogoče je bila ravno nevola svetovne bojne vzrok, da je to Marijino svetišče, ki je nekaka lastnina vsega slovenskoga lüstva, ostalo v pozabnosti.

Letos, ob 75. letnici, ka se je Nvtepena prikazala Bernardki, pa pokažimo Slovenci, da lübezen do Lurške Marije v nas še živi, prav tak, kak te, kda smo Njej gradili svetišče v Rajhenburgi. Naj ne bo v Sloveniji kraja, ki bi ne posloao zastopnikov k Maloj Meši k Mariji Lurškoj v Rajhenburg!

Sporazumno s predstojništvom bazilike Lurške Marije v Rajhenburgi, priredi dobrodelno društvo »Varstvo« v Ljubljani, v dneih 7. in 8. septembra 1933 veliko romanje Slovincov v Rajhenburg, združeno z izletom v Zagreb. Vozila bota 2 posebna vlaka, iz Maribora i iz Ljubljane. Stroški za voznino s posebnim vlakom v Rajhenburg - Zagreb in nazaj, za izkaznico itd., znašajo 70 Din. Prenočišče je preskrbljeno.

Da si zagotovimo posebna vlaka i da zadostimo vsem osnovnim pogojom, od šterih je odvisna nadalna priprava v podrobnostih, moramo meti do 1. avgusta priglašenihi najmenje po 300 udeležencev za vsaki vlak. Prosimo zato vse, ki so namenjeni na to romanje, da se čimprle prijavijo. Zadnje dni meseca julija je izišo romarski list, ki je prineseo vsa podrobna navodila i pojasnila. Spored romanja i zleta je preobširen, zato ne moremo nadlegüvati uredništva naših listov, da bi ga objavili. Romarski list pa bo prejeo brezplačno vsaki, ki se po dopsnici javi na naslov: Dobrodelno društvo »Varstvo«, Ljubljana, Dunajska cesta št. 17.

Sveia Terezija Deteta Jezuša

»Čim nevolnejša i slabotnejša je düša, tem bole je pripravna za žrtev lübezni, tem bole je sprejemliva za delo povživajoče i pranavljajoče bože lübezni. Da le iskreno žele biti žrtey! Pač pa mora privoliti v to, da ostane vedno nevolna i slabotna. I to je težko. — Popolna zročitev v volo božo je višek zavüpanja.«

V zadnjoj bolezni jo je mati Agneza prosila, naj njej vnovič pove, kakšo milost je prejela, ka se je bila darivala vsmilenoj Lübezni. Terezija je djala: »V kori sem molila križno pot. Hipno sem začutila, kak da me je rano ognjen žarek. Mislila sem, da merjem. Ne morem toga izraziti. Bilo mi je, kak da me nevidna roka postavlja v ogenj. O, kakšen ogenj, i zednim kakša blaženost! Žarela sem v lübezni. In čutila sem, da bi toga plamena ne mogla prenesti — niti minuto, niti sekundo več, — ne da bi vmrla. — Te sem razumela, kaj pravijo od toga stanja svetniki, ki so oküsili večkrat to milost. Meni je bila podeljena samo enkrat in samo za trenutek. Taki nato me je pali obinola notrašnja sühota.«

Ka se je bila izročila božjoj lübezni, se je Terezikina düša zdignola v veselom poleti i vzplamtela v novoj apoštolskoj gorečnosti. Vzkriknola je: »Tvoja zaročnica sem, o Jezus! Karmeličanka sem! Združena s tebov, sem postala dühovna mati.«

Pa to njej ne zadostüvalo. Pozvana je bila še k višjemi. Piše: »V sebi čütim poziv bojevnice Kristušove. Rada bi bila dühovnik, apoštol, cerkveni vučenik. Palmo sv. Agneške hočem na vsaki način prejeti. Če je ne morem odküpiti s svojov krvjov, jo hočem bar s svojov lübeznijov. O Gospod, podeli mi mučeništvo krvi ali pa srca! Ali še bole, daj mi oboje!«

Želela je, da bi mogla kak proroki i cerkveni vučitelje, razveseljavati düše. Rada bi pohitela v širni svet, da bi med neverniki zasadila sv. križ. Ali z ednov samo pokrajinov se ne bi zadovoljila. V vseh delih sveta i na najprostranejših otokih je želela oznanüvati sv. evangelij. Misijonarka bi bila rada, ne samo nekaj let, nego od začetka sveta do konca časov.

Hrepenela je, da bi bila izvršila vse hrabre čine junakov. Čutila je, da njej kipi v prsah pogum križarov. Na polji slave bi bila rada spadnola v obrambo svete Cerkve. Kolikokrat je vzdihnola: »O Jezuš! Odpri knigo življenja, kje so zabeležena vsa veljka dela svetnikov! O, da bi jih bila zate izvršila!«

Čim više se je vzpenjala, tem globša je bila njena poniznost. Kda sta s Celinov govorili od njenoga brezmejnoga hrepenenja, je pojasnila: »Hrepenenje mi je dešno Gospod, ki včasih podeli to izredno milost tak revnim düšam, kakša je moja. Ne misli, da je hrepenenje znak lübezni. O, Gospodi je drago samo to, da lübib svojo siromaštvo i slepo zavüпам v njegovo vsmilenje.«

MARIJIN LIST

XXIX. letnik

Štev. 8.

Avgust 1933.

Dekanijski evharistični kongres v Turnišči.

Vsako megnjeno Jezušovoga zemelskoga življenja je neprecenlive vrednosti za naše zveličanje. Posebno bogato nas pa je Jezuš opsipao z delami svoje ljubezni proti konci svojega zemelskoga življenja. Spotimo se samo, da je Jezuš malo pred svojov smrtjov pa po svojem gorstajenji nastavo presv. Oltarsko svestvo, podelio apoštolom prvo sv. prečiščavanje na zemli, nje posveto v mešnike, za nas trpo i mro, goristano od mrtvi i nas s tem potrdo v veri pa nam dao vüpanje, da tüdi mi moremo odičeno od mrtvi stanoti. Potom nas je na križi dao za deco Märiji, Marijo pa nam za mater. Apoštolom je dao oblast odveživati grehe, postavo sv. Petra i vse njegove zakonite naslednike za nezmotlive svoje namestnike na zemli, nazadnje stopo v nebesa, nam poslao Sv. Düha i tak nastavo sv. Mater Cerkev za vse narode do konca sveta.

Dragi bratje i sestre! Što se ne bi z genjenim srcom spominao na ta velika dela ljubezni Jezušove posebno letos, kda je ravno 1900 let preteklo, ka so se godili tej zveličavni dogodki na zemli?!

Ka bi se vse krščansko lüstvo s tem vekšov zahvalnostjov i zadoščenjom spotilo tej milostni dogodkov, so Sv. Oča, rimski papa letošnje leto proglasili za sveto leto. Sveto leto je obilen stüdenec milosti, štere nam sv. Mati Cerkev po zasluženi Jezušovom naklanja. Žela sv. Oče je, da se tej milošć v velikoj meri poslužimo, delamo zadoščenje za svoje grehe s pokorov i znova pokažemo, da smo Jezušovi, da je on naš Krao.

Kak pa naj spunimo to želo sv. Oče? V Rim nemremo, da bi tam z namestnikom Kristušovim vküpno proslavili sveto leto. Slabi časi nas terejo, da toga ne zmoremo. Zato pa so naš prezvišeni apoštolski administrator v Maribori izrazili želo, da sveto leto posvetimo končibar s tem, da se vdeležimo dekanijškoga evharističnoga shoda ali kongresa, šteri bi naj bio v vsakoj dekaniji ali ešperesiji.

Da vam, dragi bratje i sestre v Kristušü, damo priliko, da sveto leto dostojno posvetite i zadobite obilne milosti, smo dü-

hovniki lendavske dekanije na svojem letnom spravišči dneva 3. julija tega leta sklenoli, da bomo meli za našo okrogolino evharistični kongres dneva 8. septembra tega leta, to je na Malo mešo v Turnišči. Spored svetka bo sledeči:

1. Septembra 7. pred Malov mešov zadvečara prihod udeležencov iz lendavske fare, nato spovedovanje i nočno češčenje Najsvetejšega svestiva.

2. na Malo mešo zajtra spovedavanje, po prihodi procesij iz vsej bližnji far pa vküпно sveto prečiščavanje odraščениh, ob pol devetih bo vküпно prečiščavanje za šolarsko deco;

3. ob poldesetih slavnostna predga i sv. meša.

4. po sv. meši bo zborovanje s stanovskimi govori;

5. zadvečara ob trej procesija z Najsvetejšim svestvom, med procesijov opravimo litanije, po procesiji pa posvetitev cele dekanije presv. Srci Jezušovomi, po posvetitvi zahvalna pesem i nato odhod nazaj domo.

To je spored svetitve na veliko. Kak pa bomo na drogno to spelavali, Vam povejo vaši domači düšni pastirje s predganc.

Edno pa že zdaj povemo. Vsi, prav vsi bomo med mešov i procesijov spevali naše domače cerkvene pesmi. Spevali bomo te pesmi:

1. k predgi »Z ednim glasom zdaj zavpijmo ...«;
2. v začetki sv. meše »Marija nebeska kraljica ...«;
3. po ofertoriumi »Ti, o Marija ...«;
4. po sanktusi »O Jezus, sladki moj spomin ...«;
5. po povzdigavanji »Eto je veliko Svestvo ...«;
6. pred prečiščavanjom »Zdaj se zblüdi, düša moja ...«;
7. po prečiščavanji »O srečna düša, blagor ti ...«.

Zdaj pa ešče edno prošnjo mamó do vsej. Ka je od kolena vekšega, mora vse znati, da bomo meli na Malo mešo v Turnišči evharistični kongres. Zato pa to povejte svojim sosedom i vsem tistim, ki nemajo naročene naše liste.

Pa to je nej glavno, da nas bo jako dosta, nego to, da kongres obrodi v düševnom življenji nas vsej dosta sadü. Predgarje bodo toti sejali same Bože reči, rast toj setvi pa de davao gospod Bog. Zato pa prav vsi moramo kak najbolje goreče moliti, da bo sad kongresa dühovno prerójenje cele dekanije. Jako plemenito i hasnovito bo, či bomo svoje dnevne križe pa trpljenja darüvali v te namen, da presv. Srce Jezušovo blagoslovi naša prizadevanja.

Rim. kat. župnijski urad v Lendavi, dne 16. jul. 1933.

Jerič Ivan,
dekan

Pesmi, štere bomo spevali na evharističnom kongresi v Turnišči.

I. K predgi.

1.

Z ednim glasom zdaj zavpijmo
i zavŕpno vsi vzdihnimo:

Pridi, pridi Sveti Dŕh,
Pridi, pridi Sveti Dŕh!

2.

Prvi dar nam daj modrosti,
vir presladkih vseh blagosti,
Pridi, pridi Sveti Dŕh,
Pridi, pridi Sveti Dŕh!

II. V začetki sv. meše.

1.

Marija nebeska kralica
i celoga sveta gospa,
o bodi nam vsem pomočnica,
veselje si našga srca.

2.

Mi večkrat z bridkostjov obdani
ne vemo pomagat si kaj,
pa znamo, da ti si med nami,
ki vidiš naš žalosten stan.

3.

Če neba je temna z oblaki
in sonca in zvezdic več nej,
od tebe te pridejo žarki
v zapuščeno naše srce.

III. Po ofertoriumi.

1.

Ti, o Marija, naša kraljica,
ti besednica revnih sirot!
K tebi hitimo, se ti zročimo,
tebe slavimo polno dobrot.

2.

Glej, o Marija, milostna mati,
Sina zdaj zlati gledaš obraz;
mi smo grešili, tebe žalili,
vendar se vsmili, prosi za nas!

IV. Po sanktusi.

1.

O Jezus, sladki moj spomin,
veselje srčnih globočin,
čez med ino sladčice vse
navzočnost tvoja sladka je.

2.

Ni moč zapeti lepšega,
ne slišati srečnejšega,
i slajše misli tŕdi ni,
kak' si o mili Jezus ti!

V. Po pozdigovanji.

1.

Eto je veliko svestvo,
to ponizno mi molimo,
štero nam je Jezus nihao
v tešamentomi.

2.

Vkŕp je tŕ Krv ino Telo,
dragše je kak vse bogastvo,
či se prav mi spokorimo,
da nam vse dobro.

VI. Pred prečiščavanjom.

1.

Zdaj se zblüdi düša moja,
zvonček bo kar zdaj zapel,
zdaj bo prišla ura tvoja,
da te Jezuš bo objel.

2.

Angeli ino svetniki
že pripravleni stoje,
spremijo te k božoj mizi,
tü düše se gostijo.

VII. Po prečiščavanji.

1.

O srečna düša, blagor ti,
ker Jezüša zavžila si.
Glej, najšla si zdaj ženiña,
ki vse sladkosti v sebi ma.

2.

Presrečno tüdi je telo,
ki sprime Jezüša lepo.
Na sodnji dan obdal je bo
nebeški kralj s svojo častjo.

Velka meša.

»Marija si je najboljši tao odebrála, šteri se ne
vzeme od nje.« Luc. 10. 42.

Denešnji sv. evangelium ne govori ravno od božje Device Marije; ar ta Marija, štera je poleg evangeliuma sedela pri nogaj Jezušovih i poslüšala njegove reči, je bila sestra Marte i Lazara v Bethaniji. S tov familijov je Jezuš Kristuš v dobrom prijateljstvu bio i večkrat je notri šo k toj hiži. I sv. Cerkev itak te vangeliüm da goričteti na den vnebovzetja Device Marije; ar ka je Jezuš od te Marije, sestré Marte i Lazara pravo, se dosta bole dostaja njegove matere blažene Device Marije. »Marija si je najboljši tao odebrala, šteri se ne vzeme od nje.« Da, Devica Marija si je te najboljši tao odebrala; odebrala si je na zemli to najvišišo čest, najmre to, ka je Mati božja postanola; i odebrala si je te najlepši, najsvetejši žitek, kakši se je bože matere dostajao. Istina, ka je najobprvim Bog odebrao Devico Marijo za božo Mater, on jo je odločo od vekoma za vredno Mater Jezušovo; ali Bog jo je zato odebrao, ar je naprej vido, kasi ona tüdi najboljši tao odebere, ka ona vredna bude te visoke česti, ar de bože dobro nücala i s tov miloščov de tak živela, kak se matere bože dostaja. — Bog nikoga ne sili, nikoga ne žene po sili k jakosti, nego vsakomi je dao slobodno volo, z šterov se človek sam more odločiti na dobro, na jakost, na etakši, ali na drügi stan. Tak je Bog Devici Mariji tüdi slobodno odločenje dopüsto, jeli šče boža Mati postanoti; i samo te je postanola vu istini boža Mati, gda si je to sama odebrala, gda je privolila z etimi rečmi: »Ovo, slüžbenica sam

Gospodova, naj mi bode poleg reči tvoje.« I tak sv. Mati Cerkev po vsej pravici slobodno na Devico Marijo obrača te reči evangeliuma: »Marija si je te najboljši tao odebrala, šteri se ne zame od nje.« I ravno denešnji svetek svedoči, ka si je Devica Marija vu istini te najboljši tao odebrala, ar dnes je spomenek blažene smrti i vnebovzetja Device Marije. Med mrtelnimi ljudmi je nišče drugi ne meo tak blažene smrti i po smrti je nišče ne zadobo tak velike dike, kak blažena Devica Marija. To je njeni najboljši tao. Ali dr. kr. blažena smrt i odičenost Device Marije je samo ta druga polojna ednoga najboljšega tala, šteroga si je Devica Marija odebrala. To je drugo polojno bi si mi tudi vsi radi odebrali; samo ki bi rad meo to drugo polojno, on si tudi more odebrati to prvo. Zato či mi ščemo duševen hasek meti z odičenosti Device Marije, te nam je ne zadosta veseliti se njenomi nebeskomi tali, nego moremo radi meti tudi njeni zemelski tao. Zato glejmo, ka je bio najboljši zemelski tao Device Marije.

Devica Marija je bila hči sv. Joachima i sv. Ane. Takši pobožni starišje so svoje dete gvüšno skrbljivo včili spoznavati sv. pismo. I takši bogaboječi starišje so s svojim detetom gvüšno marljivo hodili v jeruzalemsko cerkev i tam so pazljivo poslušali, učitele, pismoznance, šteri so listvi sv. pismo razlagali. To tudi znamo, ka so pismoznanci najbole ona mesta sv. pisma razlagali, štera so proroki od prišestnoga Zveličitelja spisali. I tak je Devica Marija že po človečem računi dosta čüla i znala od pridočega Odküpitelja i od njegove matere. Ali k tomi ešče to moremo zeti, ka je Devica Marija bila brez greha poprijeta i tak je njena pamet i vola ne bila tak slaba, kak drugih ljudih; zato je ona reči svetoga pisma stokrat bole razmila, kak kakš šteč vučeni pismoznanci. Za togavola je ona od pridočega Zveličitelja i od njegove matere svanovito več znala, kak vsi židovski pismoznanci. I ešče več! Devica Marija kakti odebrana boža Mati, kakti najlubljenjša či nebeskoga Oče i zaročnica Düha svetoga je vu dühi gvüšno na znanje dobila od Boga či več ne, telko kak proroki. I tak je gvüšno, ka je Devica Marija znala, kakša bode Mati Zveličitelja. Zato, gda je Gabriel nadangeo pozdravo njo i njoj na znanje dao, ka je ona odebrana za božo Mater, te je ona ednok pred sehom vidla vse one velike dužnosti, štere s tov čestjov na sebe more zeti. Znala je, ka more sveto, brez zamazka čisto življenje pelati i vse na svejti popunoma zavrti; ka de njeno materinsko veselje britka žalost mešala, ka de mogla biti med vsemi materami ta najbole žalostna. I zdaj je prišlo odločenje! Mogla si je odebrati! I Devica Marija si je odebrala: Ovo, službenica sam Gospodova, naj mi bode

poleg reči tvoje!« S temi rečmi si je odebrala svoj zemelski tao: sveti, nevtepeni žitek do smrtne vöre, nezgovorno dosta probanja, žalosti i križa i maternišva. I od toga pravi Evangelium: »Maria, si je najbolši tao odebrala!« Ali dragi Krščeniki to evangelium pravi! Nespametni lüdje pa celo nači pravijo. Oni za najboljši tao držijo vživati svet, spuniti vse žele grehšne nature, dosegnoti pred lüdmi veliko čest i bogastvo. A čuvati se greha, ogibati se grehšnih veselíc, zatajati se, zametavanje trpeti, križ nositi. To ti nespametni lüdje za nalagoješi tao držijo! I vi, dragi kristjani, kak ščete soditi? Jeli te tisto držali za najboljši tao, ka je sam Jezuš Kristuš tak imenüvao? Ali tisto, ka grešniki držijo za najboljši tao? Nespametni grehšniki si odeberejo za najboljši tao eto okajeno zemlo i tü ščejo najti blaženstvo; vi si pa z Devicov Marijov odeberite mesto zemle nebesa! Zapelani lüdje si odeberejo za najboljši tao grehšno vživanje, vi si pa morete mesto toga odebrati jakost, pot poniznosti, treznosti, čistosti i zatajanja. Slepí lüdje si odeberejo za najboljši tao ljubav do stvorjenja, vi si pa odeberite ljubav do Stvoritelá, ki je neskončno bole vreden ljubavi od vsega, ka je na svejti stvorjeno!

Evangelium to pravi: »Marija si je najboljši tao odebrala, šteri se ne zeme od nje!« Tista Marija vu evangeliumi je najmre sedela pri nogaj Jezušovih i poslušála je njegove reči; zato je pravo Jezuš, od nje, da ka si je odebrala eti na zemli, tisto se ne zeme od nje; ar se je že na zemli rada pri Jezuší zdržavála, zato se te njeni tao ne zeme od nje, nego ostane njoj na drugom svejti tüdi. Ali, dragi kristjani, što je bio na zemli bliže k Jezuší, kak njegova Mati, što se je trüdo za Jezušá več, kak njegova Mati, što je bole vervao vu Jezuší i što ga je bole lübo, kak Devica Marija, što je bole verno poslušáo njegové reči, kak Devica Marija i što je meo vekšo žalost vu trpljenjí Jezušovom, kak njegova Mati? I tak od Device Marije najbolé vala ta reč: »Marija si je najboljši tao odebrala, šteri se ne zeme od nje!« Vredna Mati Jezušova je bila na zemli, zato jo je Jezuš Kristuš za svojo vredno Mater spoznao tüdi vu nebesaj. Zemelski tao Marijin je bila trpljenja i žalosti puna dika; njeni nebeski tao je pa veselja, blaženstva puna dika. Spomenek te nebeske dike Marijine je denešnji svetek. Vmrla je Devica Marija ne za kaštigo za greh, ar je grehi nigdar niti edno minuto ne podvržena bila, nego vmrla je iz želenja za Jezušom. Ali njeno telo, vu šterom je Sin boží zeo telo na sebe, je ne moglo talnik biti ete občinske sodbe: »ar si prah i prah bodeš.« Mi vmerjemo i naša tela sprnejo vu zemli, ar smo grehšniki. Devica Marija je pa bila vövezeta od občinske pravde greha,

ar se je brez greha poprijela; zatogavolo je njeno telo tudi moglo võvzeto biti od občinske pravde kaštige. Zato vadljujemo, ka je telo Devica Marije gorivzeto v nebo; ka je njeno telo ne ostalo v zemli, ne njemi trbe čakati na občinsko goristanenje na sodnji den; nego včasi po smrti je gori vzeto v nebo; naj tak Devica Marija z dušov i telom vküp vživa v nebesah oni najboljši tao, šteroga si je na zemli odebrala. Slavni veseli den je bio to v nebesaj, gda je tá prišla Mati drüge božanske peršone, Mati Jezusa Kristuša. Vekivečni Oča je z radostjov prijao gori svojo najlublnejšo čer, svoje najlepše stvorjenje; Sin Bog je z ljubavov, s posebnim veseljom prijao gori svojo drago Mater i Sv. Düh Bog svojo čisto zaročnico. Nebeski orsag je dobo kralico, ar je Jezus Kristuš svojo Mater postavo za Kralico nebe i zemle, za Kralico angelov i vseh svetcov. Ne li, ka si je Devica Marija dobro odebrala? Na zemli ta najvekša poniznost, v nebesah to najvekše zvišanje! Na zemli morje žalosti, v nebesah edno morje veselja! Na zemli trüd za Jezusa, stalna ljubav do Jezusa, v nebesah najbližanje mesto pri Jezusi. Marija si je te najboljši tao odebrala, šteri se nigdar ne zeme od nje i ne da se nikomi drügomi.

Da je dnes spomenek smrti Marijine, zato si dnes na smrt moremo misliti. Ali denešnji svetek nam ne kaže žalostne strani smrti, nego veselo stran. To nam kaže te svetek, ka je smrt pravičnoga človeka vesela prigodba, začetek lepšega, odičenoga življenja. Na svejti nega nikaj bole pravičnoga kak smrt; ar ona pravično odloči, kakši tao si je štoj na zemli odebrao. Gda je Devica Marija ešče živeła, te so jo stanovito vnogi plitve pameti lüdje pomillüvali, gda so vidili njeno ponizno obnašanje, njeno sirmaštvo; i mislili so si, ka je pomillüvanja vredna, ar nema na svejti nikaj dobra, nikaj veselja; ešče bole so jo pomillüvali, gda so jo vidli vu nezgovornoj žalosti pri moki, pri križi njenoga Sina. Pa so se vsi vkanili, ar Devica Marija si je te tao odebrala. I njena smrt je pokazala, ka si je ona te najbogši tao odebrala. Dragi kristjani, nam tudi smrt pokaže, kakši tao smo si odebrali. I pred smrtjov nikoga ne smemo niti za srečnoga, niti za nesrečnoga imenüvati. Ar srečen je samo tisti, šteroga smrt pokaže, ka si je to edno potrebno odebrao; i nesrečen je samo tisti, šteri si je toga ednoga potrebnoga, najmre zveličanja ne šteo odebrati. Amen.

(† Sakovič Jožef.)

*

Mariji vnebovzetoj.

1.

V praznom grobi
rožice cveto,
v sviti rajskom
pa žari nebo.

2.

V zarji zlatoj
angelci pojo,
v raj prelepo
vodijo Gospo.

3.

Nej Marije
več med nami.
Jeli deca
zdaj smo sami?

4.

V raji čuva
še nad nami,
k njej obračajmo
se z želami.

5.

Milost ona
nam z nebes deli,
ve je Mati,
vedne pomoči.

6.

O Devica
vnebovzeta,
prosi zame,
Ti, vsa sveta!

Tihomir

»I ovo, jaz sam z vami do končanja sveta.« Mat. XXVII. 20.

Jezuš je nastavo Oltarsko Svestvo.

Jezuš v Oltarskom Svestvi.

1. naj on stalno z nami je;

2. naj mamó stalen aldov;

3. naj mamó dšševno hrano. — Ar čí se mi spomene-mo z toga namena Jezušovga, čí ga živo čütimo vu sebi, te mo stanovíto radi pobožno čütili i ljubili Jezúša vu skrivnosti njegove nezmerne bože ljubavi.

»Ovo, jaz sam z vami vse dni notri do konca sveta«, tak je pravo Jezuš svojim vučenikom, gda je slovo jemao od njih. To njim je šteo s tem praviti: Nikaj se ne bojte, vi ne bodete sami, jaz — čí ravno v nebesa gori odidem, — itak z vami tšdi ostanem, med vam bom prebivao vudne, vnoči vu oltarskom sakramenti. Tš spoznaj nezgršntano ljubav Jezušovo? Znao je, ka de njegovim naslednikom žmetno na sveti; zato se je poskrbo za nje, naj ne bodo sami. Čüdo je včino, to najvekše čüdo, samoga sebe nam je nihao vu podobi krúha. On bi lahko mesto sebe ednoga angela postavó, naj bi tisti brano nas, zago-

varjao nas. Ali njegova nezkončana ljubav je dale segala. On sam je šteo biti med nami kak dober pastir svojih ovčic.

On bi lahko tak odločo, ka bi on vu nebeskoj diki i svetlosti bio med nami, naj bi se ga ljudje strahšili i naj bi ga bole poštuvali. Ali to je njegova ljubav tudi ne dopustila: nego skrio je svojo božansko diko i zmožnost, skriti je pred našimi telovnimi očmi; vu nezgrüntanoj poniznosti prebiva med nami, krühovo podobo si je obleko, naj se ga s tem bole ne bojimo, naj s tem bole vüpamo k njemi priti.

Ešče svoj človeči žitek skrije pred nami i tak se nam kaže, da bi niti živ ne bio, da bi se niti genoti ne mogo. I vse to je zato včino, naj nam pokaže, kak jako nas žele ljubiti, kak jako žele, naj radi k njemi idemo. On je najprej znao, ka to njegovo ponižanje bode zrok toga, ka do ga lagoji, neverni ljudje zametavali, žalili; pa je itak tak ponižno i skrito šteo med nami živeti, naj z toga spoznamo, na keliko on nas lübi, keliko trpljenja, zametavanja, bantüvanja zeme on gori za našo volo. — Či bi Jezuš Kristuš vu svojoj božanskoj svetlosti i diki bio med nami, oh kak bi ga te vsi poštuvali; vsi bi trepetali pred njim, nišče bi se ne vüpao pred njim nedostojno obnašati, vsi bi vervali vu njem! Ali on je ne tak šteo! Ar či bi ravno on tak več poštuvanja dobo, či bi ga ravno tak vsi dostojno molili i spoznavali, to nebi bilo telko vredno, kak či njega zdaj vu njegovoj zavrženosti i poniznosti spoznavamo i molimo. Či bi mi pred sehom vdili Jezüša vu njegovoj diki, te bi naša vera nikše vrednosti ne mela; ali či njega zdaj vadlujemo, gda nikšega zvünešnjega znamenja njegove dike ne vidimo, to je vera, vervanje i to veliko vrednost ma pred Bogom. I glejte, gde je nažoči med nami Jezuš? Jeli samo vu ednoj cerkvi? Jeli samo vu lepih cerkvaj? Ljudje za sebe zidajo lepe hiže, gizdave palače . . . Jezuš pa kakše hiže ma na svejti? Pa je to vse naprej vido i itak je šteo z nami biti . . . Či bi krao zemelski odločo, ka povrže glavni varoši svoj grad . . . Kak bi se veselili prebivalci one vesi kama bi šo? I ovo krao vseh kralov med nami prebiva! Ali jeli to krščeniki preštimažo, jeli to za diko držijo? Jeli nazočnost Jezüšovo sebi na hasek obračajo? Či bi zemelski krao prebivao tü med nami, kelko siromakov bi stalo vsaki den pred dverami? Zakaj pa k Jezüši neidejo? Ne čütijo nikše potrebčine?

Jezuš je zato nastavo oltarno Svestvo, naj mi mamostalen i vreden aldov. Dragi, kristjani, naša pamet spoznava, ka smo mi dužni našemi Gospodi Bogi aldov prikazati i s tem njegovo bože veličanstvo dostojno spoznavati, njemi za njegove dare hvalo davati, njega pomiriti i od njega nove milošče prositi. Ali ka naj aldujemo Bogi, ka se njemi prav dopadne? Vu sta-

rom zakoni so ljudje stvari aldüvali Bogi. Ali jeli se te aldov mora Bogi dopadnoti? Ne! Vu sv. pismi pravi Bog od teh starih aldovov: »Nemam vole vu vas i aldova ne vzemem gori z vaših rok.« Bog takši aldov žele, šteri je nezkončani. Človek pa nema nikaj, ka bi neskončno bilo. Zatoga volo nam je Jezuš Kristuš dao te pravi aldov, samoga sebe. I to je vreden aldov. Toga aldova nebeski Oča nemre zavrčti, na te aldov se on mora zadovolno zglednoti. Zato pravi Bog pri Malachiaš proroki od toga novoga aldova eto: »Od izhoda sunca do zahoda slavno je Ime moje med narodami i povsedi darüjejo meni čisti aldov.« Te čisti aldov, šteri se po celom svejti darije Bogi, nam je Jezuš Kristuš dao; te aldov je Olt. Svestvo, presv. Telo i Krv Jezušova vu podobi krüha i vina; i te aldov se darije Bogi, vsaki den vu sv. Meši. Vse, ka Bog žele od nas, njemi damo vu sv. Meši. Bog najmre i to žele od nas, naj mi njega za našega najviššega gospoda spoznamo i njemi dostojno molbo prikažemo. Ali kak bi mogli mi, slabi, nevredni ljudje Bogi dostojno molbo prikazati, da smo niti toga ne vredni, ka bi naše oči slobodno gori podignoli k Bogi! Ali glejte, tü mammo Sina božjega, Jezüša Kristüša, ki je ednako nezkončani Bog z Očom Bogom; či mesto nas on stopi pred nebeskoga Očo, tak nebeski Oča nemre vkraj obrnoli svojih oči, či mesto nas Jezuš moli nebeskoga Očo, ta molba se njemi mora dopadnoti. I gledajte, vu sv. Meši se Jezuš vsaki den darüje nebeskom Oči, vsaki den se ponizi vu tom aldovi pred nebeskim Očom i tak njemi mesto nas i za nas vredno i stalno poštüvanje i molbo prikaže. **Bog za svoje dare od nas dostojno hvalodavanje davle.** Ali ka je naše hvalodavanje i naša molitev proti nezkončanoj dobrotivnosti božoj? Mi sami nikak i z nikšov molitvov nemremo Bogi povrnoli i plačati njegovih darov. Ali gda se vu sv. meši Sin boži, Jezuš Kristuš darüje nebeskomi Oči za hvalodavanje, ta povrnitev, ta plača se njemi more dopadnoti ino njemi je popolno zadosta. Ar tak dobi nebeski Oča za svoje dare nezkončano hvalodavanje. Ob tretjom mi vnogokrat razžalimo nebeskoga Očo ino ga na srditost nagnemo; zaslužimo si, naj bi nas nebeski Oča vu vekivečno kaštigo vrgo. Ali ovo, vu sv. meši Jezuš pred nebeskoga Očo stopi i njemi pravi: Oča, istina, zaslužili so si tei grehšniki, da bi je ti odvrgo od sebe i na veke mantrao. Ali gledaj moje rane, gledaj moje krv, štero sam jaz za te grehšnike prelajao; i či so gli oni ne vredni, za mene volo mej potrplivost ž njimi, smiluj se njim i odpüsti njim grehe! I nebeski Oča toga aldova nemre zavrčti, te aldov ga more na smilenje nagnoli; ar se njemi tü nezkončani aldov prikaže. I tak nam je Jezuš vu oltarskom sakramenti stalen i vreden aldov, stalno i vredno zadosta-

činenje i pomirenje za naše grehe. Te aldov odvräča od nas božo srditost, gori zadrži roko bože pravičnosti, naj nas ne kaštiga včasi, naj potrpi z nami! Či mi toga aldova ne bi meli, morebiti svet že ne bi goristao; pravičen Bog bi morebiti že davno skončao svejt za volo grehov! Ali za volo sv. meše, za volo toga vrednoga aldova nebeski Oča ma potrpljenje s svejtom. Sv. meša drži gori svejt! — Ob štrtim. **Mi smo vu vnoгих potrebčinaj**, brez bože pomoči, brez bože milošče bi mi strahšno nevolni i nesrečni bili. Ali što nam sprosi božo pomoč, božo miloščo? Jeli naše molitvi? Naše molitvi so same vu sebi nikaj ne vredne pred Bogom. Ali či mi naše prošnje, naše molitvi po Jezušu pošlemo pred Boga, či je združimo z Jezušovov molitvov, štero on eti vu oltarskom Svestvi neprestano prikažuje nebeskom Oči, tak do naše molitvi že prijetne pred Bogom, tak da bi namočene bile vu sv. Krv Jezušovo. Takšo molitev, na šteroj se blišči sv. Krv Jezušova, nebeski Oča rad poslühne. I tak mi vso pomoč i vse milošče za volo Jezušovoga aldova, za volo sv. meše dobimo od nebeskoga Oče! — I tü, dragi kristjan, moreš znovič previditi nezgrüntano ljubav Jezušovo, štera je njega na to nagnola, ka nam je nastavo oltarsko Svestvo i vu Njem nam je dao eden vreden aldov, s šterim mi nebeskoga Očo dostojno lahko molimo, njemi popolno hvalodavanje prikažemo, njega za naše grehe pomirimo i od njega si vse milošče sprosimo.

Jezuš je zato nastavo oltarno Svestvo, naj mi mamu düševno hrano i vrastvo; to je zato, naj se more z nami vu sv. prečiščavanji združiti. Ljubav se žele združiti s tistim, koga ljubi. I da je vu presv. Srci Jezušovom gorela nezkončana ljubav do nas lüdi, zato je on nastavo takšo priliko, po šteroj se on lahko združü z nami, najmre sebe je za hrano včino; i vu podobi krüha vu našo düšo, vu naše srce pride i tak se zjedini, združü z nami. Svojo krv, svojo božansko naturo v nas vcepi. I tak nas spodobne včini k sebi. Či večico ednoga plemenitoga dreva notri vcepimo vu edno trnavko ali loško drevo, teda z onoga loškoga dreva plemenito drevo postane, štero plemeniti sad rodi. I tak tüdi, gda se vu sv. prečiščavanji Jezuš Kristuš vcepi vu nas, moremo mi k Jezušu spodobni gratati i boži sad prinesti, to je: sveto živeti.

Oltarsko Svestvo je sredina, srce katoličanske vere. Oltarsko Svestvo je sunce krščanskoga sveta. Gde nega oltarskoga Svestva, tam nega cerkvi i nega krščanske vere. I gde lüdje ne poznajo oltarskoga Svestva, ino ga ne ljubijo i ne poštüjejo dostojno, tam so ne pravi kristjani; i či ravno so po katoličanskom krsti okrščeni, itak so ne pravi katoličanci oni, ki ne poznajo dobro oltarskoga Svestva. Spoznavajte to veliko skriv-

nost bože ljubavi, najprej presv. oltarsko Svestvo. Do zdaj so morebiti niki med vami v neznanosti tak mislili, ka je oltarsko Svestvo samo kakši spomenek ali kep Jezušov! Potom toga pa mejte vekšo i bogšo znanost! Vervati morete, ka je oltarsko Svestvo ne samo kakši sv. spomenek Jezušov, kak n. pr. eden kep ali križ, nego ka tū med vami živ Jezuš prebiva, skriti je toti v podobu kruha, ali vidi vas, čuje vas, moli za vas den i noč, gori se aldjuje nebeskom Oči za vas. I da to gvūšno verjete, zato ne pozabite niti eden den ne, kakša dika i sreča je za vas to, ka vām je Sin hoži, Zveličiteo svejta eti sosed i prijateo. Zato gda mimo bože hiže idete, te či nemate cajta na par minut notri stopiti i tak pozdraviti Jezušā, najmenje toliko včinite, ka ga pozdravite s pobožnim srcem i pravili bodete v sebi: Pozdravljam Te Jezuš, ki eti v oltarskom Svestvi skriti prebivaš; verjem v Tebi, vūpam se v Tebi i ljubiti te želem s takšov ljubavov, s kakšov te ljubijo angelje i sveci v nebesaj. Amen.

(Predgao † Sakovič Jožef, tōrjanski plebanoš.)

Bože poti.

Mesec avgust je tesno v zvezi z Marijov. Obhajamo najvekši Marijin svetek, zednim je pa tūdi čas romanja. Slovenci radi obiskavljemo bože poti, posebni mi iz Slovenske krajine. Nekda smo meli bože poti doma, zdaj pa hodijo naši romarje k Svetoj Trojici, na Črno goro, Sladko goro, Šmarje, Tinsko, k Mariji Bistričkoj, Maribor, na Brezje itd. Najdejo se ljudje, ki trdijo, da so bože poti nepotrebne. Pravijo: Bog je vsepovsod. Marijo doma tudi lejko častimo. Istina! Nego ne pozabimo: Bog je odebrao posebne kraje, kde deli milosti v obilnejšoj meri. Bože poti so bile že od nikda. Poglednimo razvoj romanja in vidili bomo, kak nekaj lepoga i častitlivoga je ta, od Boga potrjena, ustanova.

Bog sam je v starom i novom zakoni potrdio i določo bože poti. Že po očakaj je določūvao kraje, kde naj ga Izraelci posebno častijo. Tak je velo Abrahami, naj v Beteli postavi oltar, na Moriji pa naj daruje sina Ižaka. Posebno so Izraelci meli v časti kraje, kde se je Bog prikazao prorokom. Središče verskoga življenja njim je bio sv. šator. Kda je bio zozidani šalamonov tempel, je mogo vsaki moški Izraelec trikrat na leto se romati (reč romati je nastanola za časa krščanstva iz reči Roma = Rim). Sam boži Zveličar se je pokorio toj zapovedi i tak pokazao, ka je romanje Boga dopadljivo. Betlehemska votlina.

kde se je narodo Jezuš, ali je ne bio to romarski kraj, kama so romali trije modri?

Prvi kristjani so po zgledi Marije i Jezušovih vučenikov radi obiskavali kraje, kde je Gospod trpo i vmro. V Jeruzalem na Kalvarijo i k božemi grobi so se paščili veselo jezeri kristjanov. Cesar Konštantin Veliki (313—337) je dao po dugom preganjanji kristjanov prostost i njegova mati sv. Helena je dala zazidati krasne cerkve v Jeružalemi, Betlehemi, Nazareti. V 7. stoletji so mohamedanski Saraceni vzeli kristjanom Palestino. Verniki bi pa radi ta romali, zato je casar Karol Veliki (771—814) skleno z mohamedanci pogodbo, ki je zagotovila krščanskim romarom varstvo. Nastala so po sv. deželi gostišča, ki so skrbela za romare v duševnom i telovnom pogledi. Kda so muslimani začeli romare zarobliti i so vzeli svete kraje, se je zdignola krščanska Evropa, pa iztrga iz rok nevernikov romarska svetišča.

Nastale so tüdi drüge bože poti. V Rim so romali na grobove apoštolov Petra i Pavla; v Kompostelo na Španskom na grob sv. Jakoba. Posebno je slovela boža pot v Acheni na Nemškom. Ta so romali kristjani posebno l. 1348. i 1349., kda je po Evropi morila črna küga. Sledkar so se vršila romanja ta vsako sedmo leto. Romarje so hodili peški, nosili so posebno romarsko obleko, torbo prek rame, čislo okoli šinjeka, v roki pa dugo palico. Romanja so trpela po cele mesece, ar so romarje jako oddaleč prihajali. Medpotoma so molili, spevali, opevali slavna dela svetnikov, predstavljali svete igre.

V prvoy polovici srednjega veka so romali najbole v svetišča, kde so bili ostanki Zveličarove obleke, itd. ali na grob velikoga svetnika. V drügoj polovici pa se je zvišalo število Marijinih romarskih cerkva. Začele so se v krajih, kde je Mati boža skazala posebno milost. Lepe pripovedke lepšajo zgodovino mnogih božih poti. Romari so radi hodili ta, kde so lejko prejeli sv. svestva. Najležej se je to zgodilo v samostanskih cerkvah. Zato so cvele bože poti, kde so prebivali redovniki. Romarje so pili iz štüdenecov, polübljali Marijino podobo. Pisatelje poročajo, da so slepi spreglejüvali, hromi začeli hoditi, betežni ozdraveli. Kak pa se jih je na jezero vrnilo domo, ki se neso rešili telovnih betegov, vendar pa so se vrnili poboušani na düši.

Mnogo je nastalo božih poti v vseh krščanskih pokrajinah. Na nešteti je Bog pokazao velke čüde, da so zaslovele po

celom sveti. Zdaj je najbolje znamenita Marijina boža pot v Lurdi. Na Slovenskom pa mamó Brezje, poleg mnogih drugih. Na vseh teh krajaj Marija čaka na častilce: Pridi, sin moj, hčerka moja, če te teži srce, da ti bom pomagala! —

Vidili smo, kak so postanole bože poti. Ali pa homo mi proti romanji? Ne! S tem, da Bog tam deli posebne milosti, pokaže, da so romanja po njegovej voli. Bôžo volo pa radi spunjavimo i zato romajmo, če nam je mogoče. A romanje je samo te pravično, če se spokorimo.

Kak vrednost vsakoga dobroga dela, tak je tudi vrednost romanja odvisna od namena, šteroga mamó pri romanji. Če namen ne je dober, je cela stvar nej dobra. Če bi što šo na božo pot zato, da njemi ne bi bilo trbelo delati, iz gole radovednosti da bi vido delešnji svet, da bi si tam kaj dobroga pojo i spio ali celo zato, da bi s kakšov osebov prišeo do nedovoljenoga poznanja: za vsakoga takšega bi bilo dosta bouše, če bi ostao doma. Takši, ne samo da ne dobi nikših milosti na romarskom krajji, nego celo greši i se postavlva v nevarnost za greh, njemi romanje zna mesto nebe pekeo prinesti. Romati moramo iz pravoga namena: da Boga odičimo i njegovo Mater počastimo na milostnom krajji, da se njemi zahvalimo za vse dobrote in posebno, da ga prosimo novih milosti, štere deli na tistom krajji po rokaj Marijinih. Pravi namen mejmo pred očmi i tomi primerno naj bo naše obnašanje na potüvanji i na svetom krajji. Tak nam bo romanje v düšni hasek, zavolo šteroga ravno romamo.

Katoličanski bratje i sestre! Romali bote palik k Mariji. Neštermi že dvajseto ali tresetokrat. O, zročite, vi romarje naši, pred Marijinim oltarom prošnje vsega našega lüdstva, naj nas Marija reši nevol na tom, posebno pa na onom sveti. Po miloj slovenskoj domovini romajte in Mariji jo zročite! Iz src naj Vam donijo Marijine pesmi, da jih bo čüla i rešila nas vse, ki romamo proti nebeskoj domovini. Na Malo mešo pa romajmo vsi v Türkišče k Mariji pod logom. Vnoga stoletja se je romalo se. O, Marija, Mati mila, prosi za nas romare vse!

Ka pomeni evharistični kongres?

Reč »Evharistija« pomeni Jezüša v oltarskom Svestvi, naš zahvalni dar poklonjen Bogi za neskončno milost, odrešenja. Kongres pa pomeni zbiranje, shod, spravišče. Obe reči sküpnó

tak pomenita zbiranje vernoga ljudstva, da to vredno počasti Jezusa v Oltarskom Svestvi.

Gda pa počastimo Jezusa vredno? On je to določo z etomi rečmi, štere čtamo v 6. poglavji evangelivma sv. Janoša: »Ki je moje telo i pije moja krv, v meni ostane i jaz v njem, on bo živo za mojo volo.« Vredno tak tisti počasti Jezusa, ki se vredno prečiščiva i to telkokrat, kelkokrat se prečiščiva. Nekak tak živle Jezusa, ka njemi prečiščavanje pekeo odpre. Takši ne odiči vredno Jezusa v oltarskom Svestvi, takši ga oblati, osramoti. Ne je vsako prečiščavanje vredno. Vredno je samo tisto, štero se opravi brez smrtnoga greha. Ki pri spovedi sam rad smrten greh zamuči, ki pri spovedi samo ednoga smrtnoga greha ali bližne prilike za njega nešče ostaviti, ki velike srde nosi v srci, gda se prečiščava, ki velikoga kvara, šteroga je drugomi napravo ali vu vrednosti ali vu poštenjej, nešče povrniti, ki je navajen na kakši smrten greh kak na pijanost, na nečistost v sebi ali drugih pa ne kaže poboljšanja, takši naj se ne prečiščiva, ar njemi prečiščavanje ne prinese življenja, prečiščavanje njemi povekša duševno smrt i peklenške moke.

Ki pa ma samo male grehe, naj li pristopi k Jezusi, či vredno ga dobi k sebi, pred prečiščivanjom pa si naj vse grehe obžaluje.

Evharistični kongres naj nas reši nevrednih preuščavanj i naj nas vse, posebno pa moški svet i mladino gostokrat pripela k Jezusi. Zbirajmo se radi pri Jezusi po svetom preuščavanji ka mo vredni vekomaj pri njem prebivati.

CERKVENI GLASI

Naš novi püšpek. Sveta Stolica je imenüvala za lavantinskoga (mariborskoga) püšpeka dozdašnjega pomožnoga mariborskoga püšpeka Prezvišenoga g. dr. Ivana Tomažiča. Novi naš višji Pastir so pri nas firmali pred tremi leti i so po smrti prejšnjega püšpeka g. dr. Karlina vodili lavantinsko püšpekijo i našo Slovensko Krajino kak apoštolski administrator. Prosimo Boga, da naš novi Prezvišeni pastir vse pripelajo k večnomi Pastiri!

Sveto mešniško posvečenje. Nedela slovanskih apoštolov sv. Cirila i Metoda, je bio veliki svetek za našo püšpekijo. To nedelo so naimre

podelili Prezvišeni g. püšpek v stolnoj cerkvi v Maribori bogoslovcom sveto mešniško posvečenje. Letos jih je prejelo dne 9. julija sveti mešniški red 9 gg. bogoslovcev, med temi dva iz Slovenske Krajine. Srce Jezusovo, daj, da bodo vsi goreči dühovniki!

Biserne meša nadškofa dr. Jegliča. Dneva 29. i 30. julij sta bila namenjena za svetek vsega katoličanskoga slovenskoga naroda. Slovenski nadškof dr. Anton Bonaventura Jeglič (prebivle v Gornjem Gardi i je bio prle ljubljanski škof) je slavio 60 letnico svoje nove meše. Z ednim je bila ta slavnost tüdi spomin na 1900 letnico Kristušove smrti. Naroda je bilo nad šestdesetjezero pri sv. meši i Slovenija tak velkoga i lepoga osvetka dozdaž eše ne vidila.

Vincencijove konference. Letos obhajamo 100 letnico ustanovitve Vincencijevih konferenc. To so drištva za podpiranje siromakov. Ustanovo jih je l. 1833. Ozanam, ki je bio te vseučilišni dijak v Parizi. Vincencijove konference so po vsem sveti i so napravile ogromno dobroga za betežnike, siromake, na düši i teli trpeče. Vseh jih je na sveti 13.800 i majo več kak 200.000 članov.

Marijine drižbe. Na sveti je nad 5 miljonov članov Marijine drižbe. Največ jih je na španskom i v Italiji.

Smeh na vüstaj Marijinih. Pred 50 leti l. 1883 je na smrt zbetažala 10 letna Trezika. Ne je bilo vüpanja na ozdravljenje. Blizi posteले je stala podoba Matere bože z blaženim nasmehom. Mala Terezija se je zagledala v to podobo. Hipoma se njoj lice razvedri i skuze radosti njoj tečejo iz oči. Nasmaje se kak Marija v podobi. Bila je naednok zdrava. Dele je živela i postala svetnica: Trezika od Deteta Jezusa.

Lurške čüde. Letos obhajamo 75 letnico Marijinih prikazni v Lurdi. Lani je bilo 864 doktorov na sejaj, na šterih so razpravljali o betegaj i ozdravljenji. Zdravniški urad je lani preiskao 160 betežnikov i pridržao spise 85 lüdi, ki so lani v Lurdi ozdravili i se bodo celo leto opazüvali, da se vidi, kakše je njihovo ozdravljenje.

Vüzem v Jeruzalemi. Zavolo 1900 letnice smrti se je obhajao jako slövesno. Cerkev božega groba je bila lani popravljena. To je ne bilo lejko, ar cerkev pripada šestim različnim veram. Vsaka veroizpoved je popravila svoj deo, ki je njena last. Katoličanski del so dali popraviti francišskani, ki čuvajo boži grob. Hrvatje ščejo v ednoj cerkvi na Sioni postaviti na oltar podobo Marije, kralice Hrvatov.

Tüdi glühi — brezbožni. Boljševiki nemrejo gledati, da anajo glüho-nemi tolažbo bar v veri. To njim ščejo vzeti i so poslali v njihov zavod 18 brezverskih vüčitelov, da jih odvrnejo od Boga.

Pet novih škofov za Azijo. Sv. Oča so posvetili 5 novih püšpekov, ki bodo delüvali v Aziji. Vsi so Azijci. Sv. stolica šče, da misijonski narodi dobijo svoje domače düšne pastire.